

Eddie Vedder o com jugar a futbol sala al Camp Nou

Crònica del concert del vocalista de Pearl Jam al Palau Sant Jordi aquest 25 de juny



Eddie Vedder al Palau Sant Jordi | Xavier Mercadé

Imagineu-vos un dels millors jugadors de futbol sala del món jugant en la immensitat del Camp Nou. L'acabaria tocant bé, segur, però se sentiria, si més no al principi, desenfocat i fora de lloc i de joc. Alguna cosa així va passar ahir al concert d'**Eddie Vedder** al Palau Sant Jordi.

Herois i supervivents del *grunge*, a més de, molt probablement, ser l'última gran banda de rock d'estadis que hi haurà mai (en el sentit més clàssic de l'expressió i la definició), fa tot just un any que, després de molt temps sense visitar-nos, **Pearl Jam** protagonitzaven al Palau Sant Jordi un dels concerts més memorables de la temporada. Més de tres hores de descàrrega elèctrica que aquells que hi van ser trigaran a oblidar, si és que mai l'obliden.

Dotze mesos més tard, el seu cantant, líder i guardià espiritual tornava al llocs dels fets, aquesta vegada, però, amb l'únic suport escènic de les seves guitarres i ukeles i, de manera puntual, del quartet holandès de corda **Red Limbo String Quartet** i del seu teloner i (tal com el mateix **Vedder** el va descriure) un dels seus millors amics, el cantautor irlandès **Glen Hansard**, que en el passat havia estat membre de **The Frames** i **Swell Season** i un dels protagonistes de la pel·lícula musical *The Commitments*. Sense disc per presentar -l'últim àlbum en solitari del vocalista de la icònica banda de Seattle, *Ukulele Songs* (Monkeywrench, 2011), ja fa vuit anys que va veure la llum- el cantant nord-americà ha tornat a la carretera pel simple plaer de fer gira i tocar cada nit. Una mica com quan **Bruce Springsteen** (un dels seus ídols i models) deixa a casa la **E**

Street Band i surt a veure món.

Van fallar moltes coses, però molt especialment la localització i la posada a escena. Una actuació d'aquestes característiques, més propera a l'esperit dels concerts desendollats a la MTV que durant la dècada dels noranta van protagonitzar els principals noms del rock alternatiu (entre altres els mateixos **Pearl Jam**) hauria guanyat en un escenari molt més íntim, com el de L'Auditori, el Liceu o el Palau de la Música, accentuant la declinació íntima i càlida, gairebé de litúrgia, que **Eddie Vedder** pretenia donar a la vetllada (i a més s'haurien esgotat totes les entrades i no s'haurien vist mig buides les grades).

Però quan tens un repertori on figuren temes com "Elderly Woman Behind the Counter in a Small Town", "Immortality", "Black", "Porch", "Smile" o "Better Man", èxits del cançoner de **Pearl Jam** que decoreu amb el millor de la collita pròpia, "Long Nights", "Rise", "Guaranteed", i versions de llegendes com **The Beatles** ("You've Got to Hide Your Love Away"), **Warren Zevon** ("Keep Me in Your Heart"), **Tom Petty** ("I Won't Back Down"), **The Clash** ("Should I Stay or Should I Go") i el seu far **Neil Young** ("Rockin' in the Free World"), acabes sent com el jugador de futbol sala que surt al Camp Nou, que per molt que les dimensions siguin massa grans, l'acabes tocant bé.



Eddie Vedder al Palau Sant Jordi. Foto: Xavier Mercadé